

Forsl. t. L. om Bestyrelsen af Statsbanerne.

i Aarhus og Søbjerg. De paagjældende Forretninger ere hidtil bleve udførte af underordnede Funktionærer, men de have efterhaanden faaet et saadant Omfang og en saadan Vigtighed, at det maa anses nødvendigt at have særlige, bedre Lønne Bestillingsmænd til deres Udførelse.

Naar der nu skal skrives til ved Lov at give nærmere Regler om Statsbanernes Bestyrelse, er det en Selsølg, at der maa indtræde en Begrænsning i Ministeriets Bespielse til at foretage Ændringer i Organisationsplanen. Da selve denne imidlertid ikke vil kunne slaaes fast ved Loven, saaledes at Ministeriet for Fremtiden ikke skulde kunne foretage nogen Forandring i samme, opstaar det Spørgsmaal, i hvilket Omfang Ministeriets Ret hertil bør begrænses. Det i 1875 forelagte Forslag gik ud paa at bestemme, at der under Direktøren for Statsbanerne skulde ansættes en Chef for samtlige Statsbanedriftens Hovedkontorer, en Overbaneingeniør, en Overdriftsinspektør og en Overmaskinmeister. Det foresloges saaledes fastsat, at der skulde oprettes 4 Afdelinger med en overordnet Embedsmand i Spidsen for hver, og det blev derhos i hvert Fald tilbids bestemt, hvilke Sager der skulde behandles i hver Afdeling. Derimod overlodes det Ministeriet at træffe de nærmere Bestemmelser med Hensyn til Organisationen dels af de enkelte Afdelinger, dels af den lokale Bestyrelse. Som det vil ses, er det foreliggende Forslag en Del afvigende herfra. Dels har man, som ovenfor berørt, opgivet Tanken om at samle alle Hovedkontorerne under een Chef, dels har man ment, at det ikke vil være rigtigt ved selve Loven at slaa fast, hvormange Afdelinger der skal være, eller hvilke Forretninger der skal henlægges til hver af dem. Grunden hertil er, at det ved en større Udvidelse af Banerne let vil kunne stille sig som nødvendigt at forøge Afdelingernes Tal. Svad særlig Regnskabsafdelingen angaar, er der derhos reist Spørgsmaal, om det ikke vil være rettest at ombanne samme saaledes, at den udelukkende faar med Revisionen at gjøre og da samtids udføre den, saaledes at den kommer til at foriere direkte under Ministeriet. Endelig Bestemmelse i saa Henseende kan imidlertid for Tiden ikke tages. Det foreliggende Forslag gaar saaledes ud paa i den heromhandlede Henseende at stille Administrationen noget friere, end Tilfældet vilde være blevet efter det ældre Forslag, men iøvrigt vil Ministeriets Ret til at foretage Forandringer i Organisationsplanen i Virkeligheden blive betydelig mindre, naar Loven, som nu foreslaaet, kommer til at indeholde Bestemmelser om Lønningsvilkårene for alle mere overordnede Embeds- og Bestillingsmænd ved Banerne. Det er nemlig en Selsølg, at man herved indirekte vil komme til paa mange Punkter at slaa den gjældende Organisationsplan fast og saaledes forhindre Administrationen i paa egen Haand at foretage mere indgribende Forandringer

i samme. Forholdet i saa Henseende vil i det Væsentligste kunne betegnes saaledes: det vil blive laaet fast, at de under Centralbestyrelsen hørende Forretninger, forsaavidt de ikke forbeholdes til Behandling i de Direktøren umiddelbart underlagte Kontorer, skulde fordeles mellem flere Afdelinger, med en overordnet Embedsmand i Spidsen for hver, at Afdelingerne skulde organiseres paa lignende Maade som Departementerne i Ministeriet, samt endelig, at der skal være tre skarpt afføndrede Grupper af Melleminstanter, nemlig en for Banernes Bevogtning og Vedligeholdelse, en for Driften og en for Materiellet og Trækraften.

Som oftere berørt, har man trot i meget betydelig Grad at burde forøge Antallet af de Klasser af Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lønningsvilkårene fastsættes ved Loven. Dog har man ment, at der i saa Henseende burde være en Grænsse, da det vistnok i flere Retninger vil være mindre heldigt at bestemme, at alle Bestillingsmænds Lønningsvilkårene skulde reguleres ved Loven, saaledes at Intet i saa Henseende overlades Administrationen. Man skal i saa Henseende særlig fremhæve, at Følgen heraf vilde blive, at Ministeriet ikke vilde kunne indføre flere Klasser af underordnede Bestillingsmænd end de, der for Tiden haves. Af de Forretninger, der ved vore Statsbaner udføres af dag- eller ugelønne Arbeidere, er der imidlertid en hel Del, der ved andre Baner ere overlade til særegne Bestillingsmænd, og det er ikke umuligt, at det vil vise sig hensigtsmæssigt at gjøre det Samme hos os. Spørgsmaalet herom vil imidlertid kun kunne afgjøres ad Erfaringens Vej, og det vilde derfor være meget uheldigt, om Administrationen skulde blive afflaaren fra at gjøre Forsøg i saa Henseende. For en stor Del af det underordnede Personales Vedkommende er der derhos en særegen Vanskelighed ved for Tiden at slaa Lønningsvilkårene fast ved Lov. Som bekjendt bestemmes nemlig Lønnen for hele Togpersonalets Vedkommende tilbids efter det Omfang, hvori det benyttes, idet det foruden fast Løn faar Milepenge, men hvorvidt man bør gaa i saa Henseende, maa endnu anses for tvivlsomt og vil først kunne besvares efter længere Tids Erfaring.

Naar Loven saaledes kun skal fastsætte Lønningsvilkårene for en Del af de ved Banerne ansatte Bestillingsmænd, kommer det selsølgelig noget til at bero paa et Skjøn, hvor Grænsen i saa Henseende skal drages. Man har imidlertid ment at kunne hente en Analogi fra, hvad der gælder for Ministeriernes Vedkommende, og i Henshold hertil sat Grænsen ved Fuldmægtige og de med disse ligestillede Bestillingsmænd. Loven kommer herefter til at fastsætte Lønningsvilkårene